

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έτος πρώτον· εν Αθήναις
που πλουτίζουν οι κηφήνες.

Χίλια οκτακόσα ογδοήντα τέσσαρα
Μία να ταιριάζη βρήκα λέξι: ΚΛΙΣΑΡΑ

Ο Ρωμηός την εβδομάδα — μόνο μία φορά θα βγαίνη.
κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητής δέν δέχομαι — γιατί δέν τους άνέχομαι,
κι' όσα φύλλα κι' άν κρατή; — δέν παρῆς συνδρομητής.

Δέν θα έχουμε τεφτέρια — όπως πριν και νταραβέρια.
Γράμματα και πληρωμαί — αποστέλλονται σ' έμέ.
Μές' σῶν φόρων την άντάρα — κι' ο Ρωμηός μας μία δεκάρα,
κι' α; την δίνη όποιος θέλει — ειδ' άλλέως δέν μάς μέλει.

Είκοσι και πέντε του Αύγουστου,
λύσσα κακουργίας άνηκούστου.

Νούμερο τριάντα ένα
κι' ελο λόγια μασσημένα.

Του Καραϊσκου τ' άρματα
πετεζούντα οάν καθάρματα.

Τώρα που κάθε αίσθημα με τον παρα πουλεζέται,
τώρα που ή συνείδησις παράμερα πετεζέται,
τώρα που την υπόληψι μπορείς να αγοράσης
και για σαφός και άγιος στο κόσμο να περάσης,
ε! τώρα πια που αίσθημα δέν έμεινε κανένα,
του Καραϊσκου τ' άρματα πουλεζούντα σκουργιασμένα.

Έ! βασιληά, τί κάθουσαι κι' άκους τέτοιαις ιδέαις;
γιατί ακόμα δέν πουλετς της τρύπιας της σημαίας,
όπου κρατούν τόσον καιρό τη σάλα σου γεμάτη;
τί θέλουν τέτοια πράγματα να μένουν στο παλάτι;
Έ! βασιληά μου τάχατε δέν είμπορετς να νοιώσης
πως με αυτά τα χρήματα τόσοσ χορούς θα δώσης;

Κατακαυμένα άρματα, τζαπράτζια και μιλιόνια,
ποιός να σάς τώλεγε ποτέ σε περασμένα χρόνια,
δτι θα γίνεται για σάς εβραϊκό παζάρι
και κάποιος τούρκος σήμερα δικά του θα σάς πάρη;
Κι' ή μπάλα δπου έμαθε τούρκους παντού να σφάζη,
τούρκος την πραγματεύεται, τούρκος την αγοράζει!

Το μεγαλειον είναι πια ιδέα σκουργιασμένη!
Πουλήστε δ,τι έχετε πουλήστε δ,τι μένει
πουλήστε την Ακρόπολι, πουλήστε το Θησαυρον,
πουλήστε και των Μυκηνηών ακόμη το Μουσείον,
πουλήστε τη θρησκεία σας, πουλήστε την τιμή σας,
μόνον άρκει να νοιώθετε γεμάτα το πουργί σας.

Έτί να γίνη; έχουε ανάγκη για παράδες,
αυτά τα είχαν μια φορά παληοφουστανελάδες.
Τέτοιαις ιδέαις πρόστυχαις δε μένουνε στη πάντα...
στον τόπο μας χρειάζεται άγγλιδα κουβερνάντα,
είνε τα έξοδα βαρεζιά στα τωρινά μας χρόνια,
και δέν χορταίνεις βλέπωντας μονάχα τα μιλιόνια.

Και τί σημαίνει τάχατε τιμή και μεγαλειον;
έκεινα πια κατήντησαν ιδέαι των γελοίων!
τάχα γιατί να τρέχωμε στα περασμένα χρόνια;
και μήπως δέν μάς φθάνουνε τόσα χρυσά γαλόνια,
που στους χορούς του παλατιου άκούραστα χορεύουν
και νύφαις με πολλά προικιά εδώ κι' εκεί ψαρεύουν;

Κατακαυμένα άρματα, νομίζω πως κοιμάμαι
και στο βαθύ τον ύπνο μου τη δόξα σας θυμάμαι.
Θαρρώ πως στην Ακρόπολι ακόμη πολεμάτε
κι' όλόγυμνα στο Φάληρο εκεί λαμποκοπάτε.
Θαρρώ πως βλέπω ζωντανό το γέρο σας πατέρα,
πριν τον κτυπήσ' ή άτιμη του δολοφόνου σφαίρα.

Κατακαυμένα άρματα, τζαπράτζια και μιλιόνια,
ποιός να σάς τώλεγε ποτέ σε περασμένα χρόνια,
δτι θα γίνεται για σάς εβραϊκό παζάρι
και κάποιος τούρκος σήμερα δικά του θα σάς πάρη;
Κι' ή μπάλα δπου έμαθε τούρκους παντού να σφάζη,
τούρκος την πραγματεύεται, τούρκος την αγοράζει!

